

Zarzuty i główne argumenty

Rząd węgierski opiera skargę na pięciu zarzutach:

1. W pierwszej kolejności rząd węgierski podnosi w skardze, że zaskarżona dyrektywa nie została przyjęta na właściwej podstawie prawnej, ponieważ ze względu na jej cel i treść dyrektywa ta — niezgodnie z zakresem upoważnienia ustawowego zawartego w odniesieniu do swobody świadczenia usług w art. 53 ust. 1 TFUE i art. 62 TFUE, podanych w dyrektywie jako podstawa prawna — ma wyłącznie, a przynajmniej w głównej mierze na celu ochronę pracowników, w związku z czym prawodawca Unii powinien ją wydać na podstawie art. 153 TFUE, a przynajmniej w oparciu głównie o tę podstawę prawną (pierwszy zarzut skargi).
2. W drugiej kolejności, zdaniem rządu węgierskiego zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 153 TFUE ust. 5, który wyłącza uprawnienie prawodawcze Unii w odniesieniu do uregulowań dotyczących wynagrodzeń w dziedzinie stosunków pracy, w związku z czym prawodawca Unii, stanowiąc, że wynagrodzenie pracowników powinno odpowiadać przepisom obowiązującym w państwie członkowskim delegowania, przyjął unormowanie, które odnosi się zasadniczo do wynagrodzenia w ramach stosunku pracy. Prawodawca Unii wybrał wskazane w zaskarżonej dyrektywie podstawy prawne, ponieważ dostrzegł, że – w braku kompetencji Unii – była to jedyna możliwość uregulowania sprawy wynagrodzeń, która stanowi jeden z zasadniczych elementów omawianej dyrektywy, i w ten sposób dopuścił się nadużycia władzy (drugi zarzut skargi).
3. W trzeciej kolejności, rząd węgierski uważa, że zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 56 TFUE, gwarantującym swobodę świadczenia usług, gdyż obowiązki i ograniczenia nałożone przez tę dyrektywę na przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie członkowskim, delegujące pracowników do innego państwa członkowskiego w ramach świadczenia usług, są dyskryminujące, zbędne i nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego przez nie celu. Ponadto przepisy zaskarżonej dyrektywy w zakresie transportu naruszają art. 58 ust. 1 TFUE (trzeci zarzut skargi).
4. W czwartej kolejności, rząd węgierski uważa, że zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z art. 56 TFUE, gwarantującym swobodę świadczenia usług, gdyż wyłącza ona ze swego zakresu stosowania realizowanie tej swobody w odniesieniu do korzystania z prawa do strajku czy podejmowania innych działań objętych systemami stosunków pracy w państwach członkowskich, jak również z prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania umów zbiorowych i podejmowania działań zbiorowych (czwarty zarzut skargi).
5. W piątej kolejności, zaskarżona dyrektywa jest niezgodna z rozporządzeniem (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych⁽¹⁾, a także z zasadami pewności prawa i jasności norm prawnych, gdyż zmienia stosowanie rozporządzenia nr 593/2008 bez zmiany treści jego przepisów, powodując w ten sposób istotny brak pewności prawnej co do prawidłowego stosowania tego rozporządzenia. Narusza także zasady jasności norm prawnych, a – co za tym idzie – pewności prawa, z racji braku określenia zawartego w zaskarżonej dyrektywie pojęcia wynagrodzenia oraz braku pewności co do wykładni tego pojęcia (zarzut piąty skargi).

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 173, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii

(Sprawa C-628/18)

(2018/C 427/41)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen, B. Rous Demiri)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując (wszystkich) przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1034 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 93 dyrektywy 2014/65/UE, w brzmieniu nadanym art. 1 dyrektywy (UE) 2016/1034,
- zasądzenie od Republiki Słowenii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 224 EUR za każdy dzień, licząc od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie z uwagi na naruszenie obowiązku zgłoszenia środków transponujących dyrektywy 2014/65/UE i 2016/1034/UE,
- zasądzenie od Republiki Słowenii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE ryczałtu w kwocie dziennej w wysokości 1 978 EUR pomnożonego przez liczbę dni trwania naruszenia, a w kwocie nie niższej niż 496 000 EUR, oraz
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 93 dyrektywy 2014/65/UE, w brzmieniu nadanym art. 1 dyrektyw 2016/1034/UE państwa członkowskie były zobowiązane do przyjęcia i publikacji do dnia 3 lipca 2017 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy oraz niezwłocznego przekazania Komisji tekstu tych przepisów. Ponieważ Republika Słowenii do dnia upływu tego terminu nie zgłosiła Komisji środków transponujących wskazane dyrektywy, Komisja wniosła skargę do Trybunału.

W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o zasądzenie od Republiki Słowenii ryczałtu oraz okresowej kary pieniężnej.

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 lipca 2017 r.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2018 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-637/18)

(2018/C 427/42)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Petersen i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy postanowień art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, ⁽¹⁾ poprzez brak przestrzegania każdego roku od dnia 1 stycznia 2005 r. w systematyczny i trwały sposób dziennych wartości dopuszczalnych mających zastosowanie do koncentracji pyłu zawieszonego PM₁₀ na obszarach strefy Budapesztu (HU0001) i doliny Sajó (HU0008).